

Otin paperipussista valkoisen, pitkulaisen karkin, pyyhkäisin sillä sieraimesta räkää ja panin suuhuni. Se maistui suolaisen makealta. Kuu katseli apean harmaana ohuen pilviverhon takaa. Ehkä sekin kaipasi uusia makuelämyksiä. Karkin syönte ällötti, mutta en voinut lopettaakaan. Olin taas langennut ansaan. Miten paljon olinkaan elämässäni syönyt karkkia ja luullut tulevani onnelliseksi. Syödä nyt kilotolkulla karkkia vain sen pienen onnellisen hetken vuoksi. Yhä uudelleen ja uudelleen. Karkki houkuttelee ulkoisella olemuksellaan. Se keimailee makeudellaan, suolaisuudellaan, kirpeydellään. Nostaa veden kielelle. Kieli muistaa ne pienet onnen hetket ja niistä on kielen elämä tehty. Mokokakin kieli! Kielen syytä kaikki ylimääräinen läski vyötäröllä ja mielensä pahoittaminen.